



De
sekte
van de
Cobra

PAUL VAN LOON

Leopold / Amsterdam

1992, 2012 © Paul van Loon

Dit is een bewerkte heruitgave van het eerder verschenen
Gezicht in de mist.

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Omslagfoto: Getty Images

Foto auteur: Manisha van Loon

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6147 6 / NUR 284



Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-logo.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

In de blauwe hemel zeilden enkele meeuwen op de wind. Ze schreeuwden naar elkaar in een taal die alleen meeuwen kunnen verstaan. Witte wolken dreven voorbij als lome luchtschepen en wierpen schaduwen op de grond. Behalve het gekras van de meeuwen en het geluid van de fluit heerste er absolute stilte.

Zoals altijd droomde Kiezel weg op de klanken van zijn eigen fluitspel. Er trad een vervreemding op van de gewone wereld, die hij als normaal beschouwde, omdat het altijd zo geweest was. Het landschap om hem heen vervaagde tot wazig groen, de koeien werden zwart-witte vlekken. De boerderij met Armando op zijn ziekbed, de schuren, het erf, alles verdween en de wereld veranderde in een groen golvend grasland, waarin hij zichzelf, spelend op zijn fluit, zag zitten, alsof hij naar iemand anders keek. Terwijl hij met gesloten ogen zachtjes heen en weer deinde, zag hij een gezicht. Niet haarscherp, maar alsof het vanuit een mist naar hem keek. Het gezicht van een oudere persoon. Een man met een hoog voorhoofd, de ogen niet meer dan donkere vlekken. Het gezicht keek hem aan en de mond ging open en dicht, alsof hij iets naar hem wilde roepen, maar hij was te ver weg, te vaag. Er was iets verontrustends aan dat gezicht met de mond die koortsachtig probeerde iets duidelijk te maken. Een boodschap? De omtrekken van het gezicht vervaagden en losten op in het groen van het weiland. De melodie was bijna afgelopen en de gewone wereld kwam langzaam weer te voorschijn.

Kiezels vingers dansten over de fluit terwijl hij het slot van het stuk begon te spelen. Hij hoorde de auto niet aankomen. Een zwarte slee was het, een en al chroom en staal. De ruiten

waren donker. Zacht snorrend als een grote zwarte kat kwam hij over de weg aansluipen en parkeerde geruisloos vlak naast de omheining.

6 Kiezel keek geschrokken op toen een hand op zijn schouder gelegd werd. Achter hem stond een grote, dikke man in een lange regenjas. Zijn haar was strak achterovergekamd, net zo zwart en glimmend als de auto en achter in zijn nek samengebonden tot een staartje. Er lag een ingehouden woestheid in zijn verschijning, alsof er onder zijn vel een roofdier school.

Kiezel knipperde met zijn ogen tegen het zonlicht en staakte abrupt zijn fluitspel.

‘Hallo,’ zei hij. Het gebeurde zelden dat hier mensen kwamen. Soms waren het toeristen die de weg vroegen. Kiezel had deze man nog nooit gezien, maar om de een of andere reden zag hij er niet uit als een toerist en ook niet als iemand die gauw de weg zou kwijtraken.

De man keek zwijgend op hem neer. Hoog in de lucht schreeuwden de meeuwen hun boodschappen naar elkaar. Verder was het doodstil. Kiezel voelde zich niet op zijn gemak. De ogen die hem vanonder zware wenkbrauwen aankeken, hadden een duistere blik. Nog steeds lag de hand op Kiezels schouder. De man haalde zijn andere hand uit zijn jaszak en streek ermee over zijn haar. Hij had grove handen met lange nagels.

‘Kan ik u ergens mee helpen?’ zei Kiezel. ‘Bent u de weg kwijt?’

Plotseling grinnikte de man. Het was een korte, vreugdeloze lach. Het geluid van iemand die nooit echt zal lachen.

‘Ik ben niets kwijt,’ zei hij. ‘Ik heb iets gevonden. Jou, sjamaan! Ik ben gekomen om jou te halen.’ Een vinger met een lange nagel wees naar Kiezel. Hij week naar achteren, alsof er een mes op hem gericht werd, maar de man liet zijn schouder niet los.

Kiezel probeerde de angst die hij voelde uit zijn stem te houden.

‘U vergist u, meneer. Ik heet Kiezel en ik woon hier. Wie bent u?’

Opnieuw die vreugdeloze lach. ‘Ik ben Korg. Houd mij niet voor de gek, sjamaan. Ik weet wie je bent. Het heeft jaren gekost om je te vinden. Nu laten we je niet meer gaan.’

‘Neel’ schreeuwde Kiezel, toen Korg hem met twee handen beetgreep en optilde, alsof hij niets woog. Zijn voeten spartelden in de lucht, de fluit viel uit zijn handen en kwam in het gras neer.

‘Je hoeft niet te schreeuwen,’ zei de man. ‘Hier is niemand die je kan horen, behalve die stomme koeien.’

Kiezel spartelde om uit de ijzeren greep los te komen, maar de man hield hem schijnbaar zonder moeite vast. Hij keek Kiezel strak aan.

‘Je kunt op twee manieren mee. Goedschiks of kwaadschiks. Als je je rustig houdt, mag je achter in de auto zitten. Doe je moeilijk, dan sluit ik je op in de kofferbak. Nou, wat wil je?’

Kiezel haalde uit met zijn rechtervoet en trapte de man keihard in zijn kruis. Toen spuugde hij hem in zijn gezicht.

Korg gromde en klapte dubbel. Kiezel rukte zich los uit zijn greep, buitelde over het gras en krabbelde overeind om weg te rennen. Voor hij erin slaagde een stap te zetten, sloot een vuist als een tang zich om zijn enkel. Korg trok Kiezel grommend naar zich toe. Hij hief zijn arm op en sloeg. Kiezel voelde hoe iets scherp de hoofdhuid boven zijn slaap open-scheurde en zijn haren vochtig werden. Korg stond zwaar higgend over hem heen gebogen. Op de nagel van zijn wijsvinger zat bloed.

De koeien werden onrustig. Ze begonnen te loeien en door het weiland te rennen. Kiezel probeerde weg te kruipen en trapte opnieuw naar de man. Hij kreeg een dreunende slag in zijn gezicht en rolde een paar keer om zijn as. Half verdoofd kwam hij op zijn rug tot stilstand en staarde omhoog. Een duistere kleur verspreidde zich door de lucht, alsof er inkt

in een glas water gedruppeld werd. De krijsende meeuwen leken veranderd in onheilsboodschappers. Opnieuw sloeg Korg hem in zijn gezicht. Door de kracht van de slag tolde hij verder over het gras.

8 Kiezels mond zat vol bloed. Hij was buiten bewustzijn aan het raken en zijn gedachten rolden over elkaar heen, zoals de keer dat hij per ongeluk een heel glas had leeggedronken van de bessenwijn die zijn vader Armando verstoppt hield in een kastje onder zijn bed. Het is maar goed dat vader me hier niet ziet liggen, dacht hij. Ik hoop dat alles goed met hem is en dat hij vandaag geen bloed spuwt.

De gestalte van Korg verscheen weer boven hem en hij strekte zijn klauwen naar hem uit. Kiezel had de kracht niet meer zich te verzetten, toen hij overeind gesleurd werd.

Opeens klonk er een woedende schreeuw.

In de verte kwam een gedaante over het erf aanrennen. Hij zwaaide met een wandelstok. Een wit nachthemd fladderde om zijn magere lijf. Het was Armando. Hij duwde de poort open en holde het weiland in.

‘Uit de weg, beesten!’ schreeuwde hij, terwijl hij zich een weg baande door de samengedromde koeien.

Koorts brandde in zijn holle ogen en zijn ademhaling was rappend.

Korg had Kiezel overeind getrokken en wilde hem over zijn schouder leggen, toen Armando al halverwege het weiland was.

‘Laat mijn jongen met rust, smeerlap.’ Toen hij het bebloede gezicht van Kiezel zag, veranderde zijn woede in razernij. Hij stormde op de man af, die zich nu verbaasd omdraaide. In zijn witte nachthemd leek Armando een angst-aan jagende verschijning. Een wraakengel met een stoppelbaard, wapperende haren en brandende koortsogen. Zijn stok maaide hij als een zeis om zich heen.

Korg was niet onder de indruk. Hij legde Kiezel weer op de

grond neer en richtte zich op in zijn volle lengte. Hij zou de magere boer waarschijnlijk makkelijk in twee stukken kunnen breken.

‘Rustig maar, beste man,’ zei hij. ‘Is dit jouw zoon?’

‘Zeker is dat mijn zoon en jij moet met je smerige handen van hem afblijven,’ riep Armando. Hij stond te tolleren op zijn benen en zag eruit of hij elk moment kon omvallen.

‘Je hebt geluk, boer. Ik reed toevallig met mijn wagen hier langs en zag hoe de jongen werd afgetuigd door een stel schoffies uit het dorp.’

Armando zag het gezicht van de man, de blik in zijn ogen en wist dat hij loog. Maar hij was zodanig verzwakt door de ren vanaf de boerderij naar de wei, dat hij nauwelijks meer op zijn benen kon staan. Voor het eerst van zijn leven betreurde Armando het dat zijn landgoed niet in het dorp, maar vlak erbuiten lag. Als die kerel hen hier wilde vermoorden, was er niemand die hen kon redden.

Korg scheen die gedachte eveneens te overwegen, terwijl hij Armando spottend aankeek. Maar hij streek met zijn hand over zijn haar en maakte een hoofdbeweging in de richting van Kiezel.

‘Neem hem maar gauw mee naar huis. Als hij hier blijft liggen, zou er nog iets met hem kunnen gebeuren.’

Toen draaide hij zich om. Hij klauterde lenig over de omheining, stapte in zijn auto en startte de motor. Even later verdween het zwarte voertuig in de verte.

Kiezel lag uitgestrekt op de grond. Hij bloedde uit een hoofdwond en uit zijn neus en mond. Armando knielde bij hem neer. Zijn handen streelden bibberend het voorhoofd van de jongen. Alle kracht was uit zijn lichaam verdwenen en de ziekte, die tijdelijk door zijn woede overheerst werd, nam weer bezit van zijn lichaam. In zijn nachthemd leek hij te verschrompelen tot een schim.

‘Kiezel, jongen.’ Tranen stroomden over zijn ingevallen wangen en kronkelden over de stoppels op zijn kin.

Langzaam deed Kiezel één oog open. Zijn gezicht vertrok tot een grimas, een poging tot een glimlach. Hij spuwde een klodder bloed uit. Zijn tong voelde aan als een vreemd, opgezwollen ding in zijn mond.

10 ‘Vader, waarom ben je hier? Je moet in bed liggen!’ De woorden kwamen moeizaam, als vervormde klanken over zijn lippen.

Opnieuw barstte Armando in snikken uit. Van opluchting, want hij had gevreesd dat Kiezel niet meer leefde.

‘Je fluitspel. Je hield er zomaar mee op, vlak voor het einde. Dat vond ik vreemd. Je fluit altijd dezelfde melodie en maakt haar altijd helemaal af. Toen hoorde ik de koeien. De wind droeg hun geloei naar de boerderij. “Gevaar,” zeiden ze. “Onraad”.’

‘Maar u bent erg ziek, vader. U mag niet uit bed.’ Kiezel ging kreunend rechtop zitten. De wereld draaide voor zijn ogen en even leek het of hij weer tegen de vlakke zou gaan.

Armando duwde zijn schouder onder Kiezels oksel en ondersteunde hem met zijn arm.

‘Geen paard had me kunnen tegenhouden, jongen,’ hijgde hij.

Kiezel schudde zijn hoofd maar kon geen woord uitbrengen. Samen kwamen ze overeind, alsof een enorm gewicht op hen drukte.

‘Mijn fluit!’ fluisterde Kiezel, hij wees.

Armando bukte zich en raapte de fluit met zijn vrije hand op.

Door het weiland strompelden ze samen naar het erf. De tocht naar de boerderij leek oneindig lang.